

Тогава, като видѣхъ, че нѣма какво повече да се прави, влѣзохъ подъ единъ навѣсъ, гдѣто бѣше зкаранъ моя «Тимуръ», и се изтегнахъ тамъ до него върху малко постлана на земята слама.

Разбира се, безъ да се гледа на вълнението и на умората въ този ужасенъ день, азъ не можихъ да заспа; но трѣбва да се признае, че славата притежава свойството да успокоява духътъ на човѣка, тъй като умората, изпотяването, и плюсъ моето присѣствие както и переспективата на едно триумфално влизане въ Цариградъ, — така бѣха приспали Мехмеда-бебеклията, че този сънъ му даде блѣстящъ случай да възпе химнътъ на безгрижнитѣ, на спокойно-свѣстнитѣ хора, марша на идиотитѣ: той хъркаше и така хъркаше, че човѣкъ можеше да помисли че още се сражаватъ нѣкъдѣ, макаръ и слѣдъ примирието.

А менѣ ми бѣше мъчно, азъ плачехъ обвзе ме страшна тѣга при мисълта за мене си, и за нашата мъжественна армия, и за нашето отечество, — да, за моето нещастно отечество Азъ си казвахъ, че всѣки единъ повече изминатъ часъ е едно лишно нещастие за насъ бжлжщето ми се прѣдставляваше мрачно прѣдчувствахъ нови нещастия и плачехъ

Настѣпи единъ начумеренъ и студенъ день. Като че ли и природата се бѣше разтѣжила отъ такъвъ край на войната, който направи щото *историята на Отоманската Империя* да прѣкара една нощъ въ единъ яхъръ тъй като тѣзи часове дѣйствително принадлежаха на историята!

Отъ офицеритѣ, които бѣха въ караулъ на станцията, азъ се научихъ, че находящитѣ се въ Чорлу войски били подъ началството на генерала М. Д. Скобелева, името на когото пробуди въ менъ любо-